Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 26ης Ιανουαρίου 2017*

«Αίτηση αναίρεσης — Συμπράξεις — Βελγική, γερμανική, γαλλική, ιταλική, ολλανδική και αυστριακή αγορά ειδών υγιεινής — Συντονισμός τιμών πώλησης και ανταλλαγή ευαίσθητων εμπορικών πληροφοριών — Πρόγραμμα επιείκειας — Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 — Άρθρο 23, παράγραφος 2 — Ανώτατο όριο του 10 % του κύκλου εργασιών — Άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας»

Στην υπόθεση C-619/13 P,

με αντικείμενο αίτηση αναίρεσης δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία ασκήθηκε στις 25 Νοεμβρίου 2013,

Mamoli Robinetteria SpA, με έδρα το Μιλάνο (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους F. Capelli και M. Valcada, avvocati,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους L. Malferrari και F. Ronkes Agerbeek, επικουρούμενους από τον F. Ruggeri Laderchi, avvocato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano, αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, προεδρεύοντα του πρώτου τμήματος, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (εισηγητή) και F. Biltgen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Wathelet

γραμματέας: K. Malacek, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 10ης Σεπτεμβρίου 2015,

κατόπιν της απόφασης που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Απόφαση

1 Με την υπό κρίση αίτηση αναίρεσης, η Mamoli Robinetteria SpA ζητεί να αναιρεθεί η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Mamoli Robinetteria κατά Επιτροπής (T-376/10, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2013:442), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της που είχε ως αίτημα τη μερική ακύρωση της απόφασης C(2010) 4185 τελικό της Επιτροπής, της 23ης Ιουνίου 2010, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/39092 – Εγκαταστάσεις λουτρών) (στο εξής: επίδικη απόφαση), καθόσον την αφορούσε, ή, επικουρικώς, την ακύρωση ή τη μείωση του προστίμου που της είχε επιβληθεί με την επίδικη απόφαση.

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΚ) 1/2003

2 Το άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101 και 102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), προβλέπει τα ακόλουθα:

«2. Η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να επιβάλει σε επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων πρόστιμα, σε περίπτωση που αυτές, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας:

α) διαπράττουν παράβαση των διατάξεων του άρθρου [101 ΣΛΕΕ ή του άρθρου 102 ΣΛΕΕ] […]

[…]

Για καθεμία από τις επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων που συμμετείχαν στην παράβαση, το πρόστιμο δεν υπερβαίνει το 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών κατά το προηγούμενο οικονομικό έτος.

[…]

3. Ο καθορισμός του ύψους του προστίμου γίνεται με βάση τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης.»

Οι κατευθυντήριες γραμμές του 2006

3 Στο σημείο 2 των κατευθυντήριων γραμμών για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 2, [στοιχείο α'], του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 (ΕΕ 2006, C 210, σ. 2, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 2006), επισημαίνεται, όσον αφορά τον καθορισμό του ύψους των προστίμων, ότι «η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη της τη διάρκεια και τη σοβαρότητα της παράβασης» και ότι «το επιβαλλόμενο πρόστιμο δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια που προβλέπονται στο άρθρο 23, παράγραφος 2, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003».

4 Τα σημεία 23, 25, 28, 29 και 37 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 έχουν ως εξής:

«23. Οι οριζόντιες συμφωνίες […] καθορισμού τιμών […] που είναι κατά κανόνα μυστικές, είναι, από την ίδια τη φύση τους, μεταξύ των πλέον επιζήμιων περιορισμών του ανταγωνισμού. Ως ζήτημα πολιτικής θα τιμωρούνται με βαριά πρόστιμα. Κατά συνέπεια, το ποσοστό της αξίας των πωλήσεων που θα λαμβάνεται υπόψη για τέτοιου είδους παραβάσεις κατά κανόνα θα ορίζεται στα υψηλότερα όρια της παραπάνω κλίμακας.

[…]

25. Επιπρόσθετα, ανεξαρτήτως της διάρκειας της συμμετοχής μιας επιχείρησης στην παράβαση, η Επιτροπή θα περιλαμβάνει στο βασικό ποσό ένα ποσό που θα κυμαίνεται μεταξύ 15 % και 25 % της αξίας των πωλήσεων, όπως αυτή ορίζεται παραπάνω στην Ενότητα Α προκειμένου να αποτρέπονται οι επιχειρήσεις και από το να εισέρχονται απλώς σε οριζόντιες συμφωνίες καθορισμού των τιμών […]

[…]

28. Το βασικό ποσό του προστίμου θα μπορεί να αυξηθεί, όταν η Επιτροπή θα διαπιστώνει την ύπαρξη επιβαρυντικών περιστάσεων, όπως:

[…]

29. Το βασικό ποσό του προστίμου θα μπορεί να μειωθεί όταν η Επιτροπή θα διαπιστώνει την ύπαρξη ελαφρυντικών περιστάσεων, όπως:

[…]

37. Παρότι οι παρούσες κατευθυντήριες γραμμές παραθέτουν τη γενική μεθοδολογία για τον υπολογισμό των προστίμων, οι ιδιαιτερότητες μίας ορισμένης υπόθεσης ή η ανάγκη διασφάλισης του αποτρεπτικού χαρακτήρα του προστίμου, μπορεί να δικαιολογούν απόκλιση από τη μεθοδολογία αυτή ή από τα όρια που καθορίζονται στο σημείο 21.»

Το ιστορικό της διαφοράς και η επίδικη απόφαση

5 Το ιστορικό της διαφοράς έχει ήδη εκτεθεί στις σκέψεις 1 έως 21 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και μπορεί να συνοψιστεί ως εξής.

6 Η αναιρεσείουσα είναι ιταλική επιχείρηση η οποία κατασκευάζει αποκλειστικώς βρύσες μπάνιου.

7 Στις 15 Ιουλίου 2004 η Masco Corp. και οι θυγατρικές της, μεταξύ των οποίων η Hansgrohe AG που κατασκευάζει βρύσες μπάνιου και η Hüppe GmbH που κατασκευάζει ντουζιέρες, ενημέρωσαν την Επιτροπή για την ύπαρξη σύμπραξης στον τομέα των ειδών υγιεινής και ζήτησαν να μην τους επιβληθεί πρόστιμο, δυνάμει της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (καρτέλ) (ΕΕ 2002, C 45, σ. 3, στο εξής: ανακοίνωση του 2002 για τη συνεργασία), ή, τουλάχιστον, να τους επιβληθεί μειωμένο πρόστιμο.

8 Στις 9 και 10 Νοεμβρίου 2004 η Επιτροπή διενήργησε αιφνίδιους ελέγχους στις εγκαταστάσεις διαφόρων εταιριών και εθνικών επαγγελματικών ενώσεων που δραστηριοποιούνται στον τομέα των ειδών υγιεινής. Αφού απέστειλε, κατά το χρονικό διάστημα από τις 15 Νοεμβρίου 2005 έως τις 16 Μαΐου 2006, αιτήσεις παροχής πληροφοριών στις εν λόγω εταιρίες και ενώσεις, περιλαμβανομένης της αναιρεσείουσας, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 26 Μαρτίου 2007, ανακοίνωση αιτιάσεων. Η τελευταία κοινοποιήθηκε και στην αναιρεσείουσα.

9 Στις 20 Ιανουαρίου 2006 η αναιρεσείουσα ζήτησε επίσης να μην της επιβληθεί πρόστιμο ή, τουλάχιστον, να της επιβληθεί μειωμένο πρόστιμο.

10 Στις 23 Ιουνίου 2010 η Επιτροπή εξέδωσε την επίδικη απόφαση, αφού προηγουμένως είχε πραγματοποιήσει μια ακρόαση από τις 12 έως τις 14 Νοεμβρίου 2007, είχε αποστείλει, στις 9 Ιουλίου 2009, έκθεση πραγματικών περιστατικών σε ορισμένες εταιρίες, όχι όμως στην αναιρεσείουσα, και είχε

διαβιβάσει, κατά το χρονικό διάστημα από τις 19 Ιουνίου 2009 έως τις 8 Μαρτίου 2010, αιτήσεις παροχής πρόσθετων πληροφοριών σε διάφορες εταιρίες, μεταξύ των οποίων, στην περίπτωση αυτή, και στην αναιρεσείουσα.

11 Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3) στον τομέα των ειδών υγιεινής. Κατά την Επιτροπή, η παράβαση αυτή, στην οποία μετείχαν 17 επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων και οι αναιρεσείουσες, τελέστηκε σε διάφορες περιόδους κατά το χρονικό διάστημα από τις 16 Οκτωβρίου 1992 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004, υπό τη μορφή ενός πλέγματος αντίθετων προς τον ανταγωνισμό συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών στο έδαφος του Βελγίου, της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας, των Κάτω Χωρών και της Αυστρίας.

12 Ειδικότερα, η Επιτροπή έκρινε με την επίδικη απόφαση ότι η διαπιστωθείσα παράβαση συνίστατο, πρώτον και κύριον, στον συντονισμό, εκ μέρους των κατασκευαστών ειδών υγιεινής, ετήσιων αυξήσεων των τιμών και άλλων στοιχείων τιμολόγησης στο πλαίσιο τακτικών συναντήσεων εθνικών επαγγελματικών ενώσεων, δεύτερον, στον καθορισμό ή τον συντονισμό τιμών εξ αφορμής ειδικών περιστάσεων όπως η αύξηση του κόστους των πρώτων υλών, η εισαγωγή του ευρώ ή η λειτουργία νέων διοδίων και, τρίτον, στην αποκάλυψη και την ανταλλαγή ευαίσθητων εμπορικών πληροφοριών. Κατά την Επιτροπή, οι πρακτικές αυτές ακολουθούσαν ένα επαναλαμβανόμενο μοντέλο, το οποίο αποδείχθηκε ότι ήταν το ίδιο και στα έξι κράτη μέλη που κάλυπτε η έρευνά της. Επιπλέον, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι ο κύκλος του καθορισμού των τιμών στον τομέα των ειδών υγιεινής ήταν ετήσιος. Στο πλαίσιο αυτό, οι κατασκευαστές κατάρτιζαν τους τιμοκαταλόγους τους οι οποίοι παρέμεναν γενικώς σε ισχύ για ένα έτος και χρησίμευαν ως βάση για τις εμπορικές τους σχέσεις με τους χονδρεμπόρους.

13 Τα προϊόντα που αφορούσε η σύμπραξη ήταν είδη υγιεινής τα οποία ανήκαν σε μία από τις ακόλουθες τρεις υποκατηγορίες: βρύσες μπάνιου, ντουζιέρες και σχετικά εξαρτήματα, καθώς και κεραμικά μπάνιου (στο εξής: οι τρεις υποκατηγορίες προϊόντων).

14 Ως προς τις αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πρακτικές στην Ιταλία, αυτές αποφασίζονταν στο πλαίσιο δύο ανεπίσημων ομάδων. Η πρώτη, η επονομαζόμενη «Euroitalia», απαρτιζόταν από επιχειρήσεις οι οποίες πραγματοποιούσαν συναντήσεις δύο με τρεις φορές ετησίως κατά το χρονικό διάστημα από τον Ιούλιο του 1992 έως τον Οκτώβριο του 2004. Εντός της ομάδας αυτής, η οποία συγκροτήθηκε όταν οι Γερμανοί κατασκευαστές διείσδυσαν στην ιταλική αγορά, η ανταλλαγή πληροφοριών δεν σχετιζόταν μόνον με τις βρύσες μπάνιου, αλλά και με τα κεραμικά μπάνιου. Η δεύτερη ανεπίσημη ομάδα επιχειρήσεων, γνωστή ως «Michelangelo», δεν περιελάμβανε την αναιρεσείουσα στα μέλη της. Στο πλαίσιο της ομάδας αυτής, έγιναν επανειλημμένες συναντήσεις από τα τέλη του 1995 ή τις αρχές του 1996 έως τις 25 Ιουλίου 2003. Οι συζητήσεις στη διάρκεια των συναντήσεων κάλυπταν ευρύ φάσμα προϊόντων υγιεινής, ιδίως δε τις βρύσες και τα κεραμικά μπάνιου.

15 Όσον αφορά τη συμμετοχή της αναιρεσείουσας σε αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πρακτικές, η Επιτροπή διαπίστωσε με την επίδικη απόφαση ότι η αναιρεσείουσα είχε λάβει μέρος σε αθέμιτες συζητήσεις που είχαν διεξαχθεί εντός της ομάδας Euroitalia κατά την περίοδο από τις 18 Οκτωβρίου 2000 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004.

16 Έτσι, η Επιτροπή κατέληξε, με το άρθρο 1, παράγραφος 5, σημείο 15, της επίδικης απόφασης, ότι η αναιρεσείουσα είχε παραβεί το άρθρο 101 ΣΛΕΕ λόγω της συμμετοχής της σε διαρκή συμφωνία ή σε εναρμονισμένες πρακτικές στο ιταλικό έδαφος κατά την περίοδο από τις 18 Οκτωβρίου 2000 έως τις 9 Νοεμβρίου 2004.

17 Με το άρθρο 2, παράγραφος 14, της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμο ύψους 1 041 531 ευρώ στην αναιρεσείουσα.

18 Για τον υπολογισμό του προστίμου, η Επιτροπή στηρίχθηκε στις κατευθυντήριες γραμμές του 2006.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

19 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Σεπτεμβρίου 2010, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή ακύρωσης κατά της επίδικης απόφασης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, προβάλλοντας πέντε λόγους. Με τον πρώτο λόγο ακύρωσης υποστηρίχθηκε ότι κακώς δεν είχε κοινοποιηθεί στην αναιρεσείουσα η έκθεση πραγματικών περιστατικών και ότι δεν της δόθηκε η δυνατότητα να συμβουλευθεί ορισμένα έγγραφα τα οποία μνημονεύονταν στην επίδικη απόφαση και αφορούσαν τη συμμετοχή της στις επίμαχες αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πρακτικές. Με τον δεύτερο λόγο ακύρωσης υποστηρίχθηκε ότι η ανακοίνωση του 2002 για τη συνεργασία ήταν παράνομη. Ο τρίτος λόγος ακύρωσης αφορούσε σφάλματα σε σχέση με τη διαπίστωση ότι η αναιρεσείουσα μετείχε σε σύμπραξη στην ιταλική αγορά κεραμικών μπάνιου. Με τον τέταρτο λόγο ακύρωσης υποστηρίχθηκε ότι η Επιτροπή έσφαλε τόσο ως προς την κύρωση που επέβαλε στην αναιρεσείουσα όσο και ως προς το ύψος του προστίμου. Ο πέμπτος λόγος ακύρωσης αφορούσε σφάλμα εκτίμησης όσον αφορά τη μείωση που έγινε υπέρ της αναιρεσείουσας λόγω της οικονομικής της κατάστασης.

20 Επικουρικώς, η αναιρεσείουσα προέβαλε αίτημα ακύρωσης του επιβληθέντος προστίμου ή μείωσης του ποσού του.

21 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της.

Τα αιτήματα των διαδίκων

22 Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— κυρίως, να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου·

— να ακυρώσει τα άρθρα 1 και 2 της επίδικης απόφασης στο μέτρο που την αφορούν·

— επικουρικώς, να μειώσει το πρόστιμο σε ποσό αντίστοιχο προς το 0,3 % του κύκλου εργασιών της για το 2003 ή, εν πάση περιπτώσει, σε ποσό χαμηλότερο από εκείνο του επιβληθέντος προστίμου, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

23 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναίρεσης και

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αίτησης αναίρεσης

24 Προς στήριξη της αίτησης αναίρεσης, η αναιρεσείουσα προβάλλει επτά λόγους, εκ των οποίων οι πέντε είχαν ήδη προβληθεί πρωτοδίκως.

25 Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο, αφενός, ότι κακώς χαρακτήρισε ένα επιχείρημά της ως νέο ισχυρισμό, και, αφετέρου, ότι στηρίχθηκε σε ανύπαρκτο πραγματικό στοιχείο. Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης βάλλει κατά του σκεπτικού του Γενικού Δικαστηρίου σε σχέση με την παράλειψη κοινοποίησης της έκθεσης πραγματικών περιστατικών στην αναιρεσείουσα. Με τον τρίτο λόγο αναίρεσης υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έπρεπε να έχει απορρίψει την ένσταση έλλειψης νομιμότητας της ανακοίνωσης του 2002 για τη συνεργασία. Με τον τέταρτο λόγο

αναίρεσης επικρίνει το σκεπτικό της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης σε σχέση με την ιδιαιτερότητα της ιταλικής αγοράς βρυσών μπάνιου και με την κρισιμότητα των αποδεικτικών στοιχείων στα οποία βασίστηκε η Επιτροπή όσον αφορά τη συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην παράβαση που διαπράχθηκε στη συγκεκριμένη αγορά. Με τον πέμπτο λόγο αναίρεσης βάλλει κατά της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης καθόσον το Γενικό Δικαστήριο δεν άντλησε τις συνέπειες που όφειλε από τα σφάλματα στα οποία υπέπεσε η Επιτροπή κατά τον υπολογισμό του προστίμου της αναιρεσείουσας. Με τον έκτο λόγο αναίρεσης προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι κακώς αποφάνθηκε ότι η Επιτροπή είχε μειώσει επαρκώς το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα. Με τον έβδομο λόγο αναίρεσης, ισχυρίζεται ότι ήταν εσφαλμένη η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου ότι τα αιτήματα της αναιρεσείουσας για τη διεξαγωγή αποδείξεων ήταν αλυσιτελή.

Επί του πρώτου λόγου αναίρεσης, ο οποίος αφορά εσφαλμένο χαρακτηρισμό επιχειρήματος ως νέου ισχυρισμού και εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών

Επιχειρήματα των διαδίκων

26 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε, με τη σκέψη 30 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σε νομικό σφάλμα χαρακτηρίζοντας ως νέο ισχυρισμό το επιχείρημά της ότι κακώς η Επιτροπή είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η αναιρεσείουσα είχε μετάσχει σε παράβαση στον τομέα των ειδών υγιεινής, ενώ δεν κατασκεύαζε κεραμικά μπάνιου.

27 Κατά την αναιρεσείουσα, το ως άνω επιχείρημα αποτελούσε, ειδικότερα, τη βάση του τέταρτου λόγου ακύρωσης σχετικά με τα κριτήρια υπολογισμού του προστίμου που της επιβλήθηκε. Συναφώς, δεν αμφισβητείται ότι η αναιρεσείουσα κατασκευάζει μόνον βρύσες μπάνιου, όπως αναγνώρισε και το ίδιο το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 4 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, και όπως είχε επανειλημμένως τονίσει η αναιρεσείουσα με το δικόγραφο της προσφυγής της. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο, χαρακτηρίζοντας το επιχείρημα αυτό ως νέο ισχυρισμό χωρίς η Επιτροπή να έχει προβάλει σχετική ένσταση απαραδέκτου, αποφάνθηκε ultra petita.

28 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, στη σκέψη 9 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στηρίχθηκε στη διαπίστωση ότι η αναιρεσείουσα είχε ζητήσει την εφαρμογή του προγράμματος επιείκειας, ενώ η ίδια ουδέποτε υπέβαλε τέτοια αίτηση.

29 Η Επιτροπή θεωρεί ότι αυτός ο λόγος αναίρεσης είναι, ως προς αμφότερα τα σκέλη του, απαράδεκτος ή, εν πάση περιπτώσει, παντελώς αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

30 Ως προς το σφάλμα χαρακτηρισμού το οποίο προσάπτεται στο Γενικό Δικαστήριο, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ως είχε όταν εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση (στο εξής: Κανονισμός Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου), απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών στη διάρκεια της δίκης, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία.

31 Επίσης, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, βάσει του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, το αντικείμενο της διαφοράς και η συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση συνιστούν δύο σημαντικά στοιχεία που πρέπει να περιέχονται στο εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης (απόφαση της 3ης Απριλίου 2014, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-559/12 P, EU:C:2014:217, σκέψη 38). Τα αιτήματα τα οποία προβάλλονται με το δικόγραφο αυτό πρέπει να είναι διατυπωμένα κατά τρόπο που να μην αφήνει περιθώριο αμφιβολίας,

ώστε να αποτρέπεται το ενδεχόμενο να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο ultra petita ή ακόμη να παραλείψει να αποφανθεί επί κάποιας αιτίασης (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2009, Επιτροπή κατά Πολωνίας, C-475/07, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2009:86, σκέψη 43).

32 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Mamoli Robinetteria δεν είχε προβάλει με το δικόγραφο της προσφυγής της το επιχείρημα ότι κακώς η Επιτροπή κατέληξε, με το άρθρο 1, παράγραφος 5, σημείο 15, της επίδικης απόφασης, στο συμπέρασμα ότι η αναιρεσείουσα είχε μετάσχει σε παράβαση στον τομέα των ειδών υγιεινής, ενώ δεν κατασκεύαζε κεραμικά μπάνιου.

33 Επιπλέον, η αναιρεσείουσα δεν επικαλείται την ύπαρξη νομικών ή πραγματικών στοιχείων που ανέκυψαν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας και θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν την εκπρόθεσμη προβολή του επιχειρήματος αυτού. Τέλος, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ούτε ότι το εν λόγω επιχείρημα αναπτύσσει απλώς περαιτέρω μια αιτίαση που είχε ήδη διατυπωθεί στο δικόγραφο της προσφυγής.

34 Συνεπώς, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο χαρακτήρισε, στη σκέψη 30 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ως νέο ισχυρισμό και, για τον λόγο αυτό, απέρριψε το συγκεκριμένο επιχείρημα το οποίο προβλήθηκε από την αναιρεσείουσα στη διάρκεια της δίκης, κατόπιν της κατάθεσης του δικογράφου της προσφυγής της.

35 Εξάλλου, δεδομένου ότι, λαμβανομένων των σκοπών που προεκτέθηκαν στη σκέψη 31 της παρούσας απόφασης, οι προϋποθέσεις του παραδεκτού οι οποίες σχετίζονται με το αντικείμενο της διαφοράς και με τη συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, καθώς και η συνακόλουθη απαγόρευση του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όσον αφορά την προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, είναι δημόσιας τάξης, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι κακώς εξέτασε αυτεπαγγέλτως τον λόγο απαραδέκτου σχετικά με την παράβαση των ως άνω απαιτήσεων.

36 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναίρεσης είναι απορριπτέο ως αβάσιμο.

37 Ως προς το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου, επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη μεν, με τη σκέψη 9 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, όπου υπενθυμίζεται το ιστορικό της διαφοράς, στην αμιγώς πραγματική και εσφαλμένη, κατά την αναιρεσείουσα, διαπίστωση ότι η τελευταία είχε καταθέσει αίτηση επιείκειας, πλην όμως δεν άντλησε καμία νομική ή πραγματική συνέπεια από τη συγκεκριμένη διαπίστωση.

38 Επομένως, η αιτίαση αυτή είναι απορριπτέα ως αλυσιτελής (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2003, Thyssen Stahl κατά Επιτροπής, C-194/99 P, EU:C:2003:527, σκέψεις 46 και 47).

39 Κατόπιν τούτου, ο πρώτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αλυσιτελής και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου αναίρεσης, ο οποίος αφορά παράλειψη κοινοποίησης της έκθεσης των πραγματικών περιστατικών στην αναιρεσείουσα

Επιχειρήματα των διαδίκων

40 Με τον δεύτερο λόγο η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως εν μέρει αβάσιμη και εν μέρει αλυσιτελή την αιτίασή της ότι, εν αντιθέσει προς τις λοιπές επιχειρήσεις που είχαν μετάσχει στην παράβαση, η Επιτροπή δεν της κοινοποίησε έκθεση των πραγματικών περιστατικών. Ειδικότερα, κατά την άποψή της, η εν λόγω παράλειψη στοιχειοθετεί προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Αντιθέτως προς τη συλλογιστική βάσει της οποίας το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, με τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ως αλυσιτελή τα επιχειρήματα σχετικά

με την προαναφερθείσα παράλειψη, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι δεν χωρεί καμία αμφιβολία ότι η γνώση των πραγματικών περιστατικών είναι οπωσδήποτε χρήσιμη για την προετοιμασία της υπερασπιστικής γραμμής.

41 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι αυτός ο λόγος αναίρεσης είναι απαράδεκτος ή, εν πάση περιπτώσει, παντελώς αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

42 Υπενθυμίζεται ότι από το άρθρο 256, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, από το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και από το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου συνάγεται ότι η αίτηση αναίρεσης πρέπει να προσδιορίζει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν με συγκεκριμένο τρόπο το αναιρετικό αίτημα, ειδάλλως η αίτηση αναίρεσης ή ο αντίστοιχος λόγος κρίνονται απαράδεκτα (απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2016, Galp Energía España κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-603/13 P, EU:C:2016:38, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

43 Είναι επίσης σημαντικό να υπογραμμιστεί ότι η αίτηση αναίρεσης είναι απαράδεκτη εφόσον απλώς και μόνον επαναλαμβάνει τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, περιλαμβανομένων όσων βασίζονταν σε πραγματικά περιστατικά τα οποία απορρίφθηκαν ρητώς από το τελευταίο αυτό δικαστήριο, χωρίς καν να περιέχει επιχειρηματολογία που να αποσκοπεί στον εντοπισμό του νομικού σφάλματος με το οποίο βαρύνεται η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. Πράγματι, μια τέτοια αίτηση αναίρεσης συνιστά, στην πραγματικότητα, απλώς αίτηση επανεξέτασης της ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής, καθ' υπέρβαση της αναιρετικής αρμοδιότητας του Δικαστηρίου (απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2004, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, EU:C:2004:6, σκέψη 51 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και απόφαση της 30ής Μαΐου 2013, Quinn Barlo κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-70/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:351, σκέψη 26).

44 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αναιρεσείουσα απλώς περιορίζεται, αφενός, να αναπαραγάγει αυτούσια την αιτίαση την οποία προέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, δηλαδή ότι δεν της είχε κοινοποιηθεί η έκθεση πραγματικών περιστατικών, και, αφετέρου, να διατυπώσει γενικόλογες παρατηρήσεις, χωρίς να εξηγήσει πώς ακριβώς συνδέονται με τη συγκεκριμένη περίπτωση και χωρίς, παράλληλα, να προσδιορίσει με σαφήνεια σε ποιο νομικό σφάλμα υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

45 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Επί του τρίτου λόγου αναίρεσης, με τον οποίο υποστηρίζεται ότι η ανακοίνωση του 2002 για τη συνεργασία είναι παράνομη

Επιχειρήματα των διαδίκων

46 Με τον τρίτο λόγο η αναιρεσείουσα προσάπτει κατ' αρχάς στο Γενικό Δικαστήριο ότι κακώς απέρριψε την ένσταση έλλειψης νομιμότητας της ανακοίνωσης του 2002 για τη συνεργασία, αφού ένα πρόγραμμα επιείκειας όπως το προβλεπόμενο από την εν λόγω ανακοίνωση θα έπρεπε οπωσδήποτε να θεσπίζεται και να ρυθμίζεται με πράξη του αρμόδιου σε θέματα ανταγωνισμού νομοθετικού οργάνου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία να εφαρμόζεται αμέσως και να παράγει άμεσα αποτελέσματα.

47 Εν συνεχεία, ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα κρίνοντας, με τις σκέψεις 55 και 56 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αρμοδιότητα της Επιτροπής προς θέσπιση και ρύθμιση προγράμματος επιείκειας πήγαζε από τις διατάξεις του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων [101 ΣΛΕΕ] και [102 ΣΛΕΕ] (JO 1962, P 13, σ. 204), νυν άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003. Το αρμόδιο σε θέματα ανταγωνισμού νομοθετικό όργανο της Ένωσης δεν έχει θεσπίσει καμία διάταξη άμεσης εφαρμογής, η οποία να απονέμει στην Επιτροπή την εξουσία να μην επιβάλει κύρωση σε επιχείρηση που διέπραξε παράβαση στον τομέα του ανταγωνισμού, για τον λόγο και μόνον ότι η ίδια η επιχείρηση ομολόγησε ότι έχει διαπράξει την παράβαση. Αντιθέτως, από τα άρθρα 101 και 103 ΣΛΕΕ καθίσταται σαφές ότι οποιαδήποτε τέτοια παράβαση των κανόνων του δικαίου της Ένωσης σχετικά με τον ανταγωνισμό πρέπει να συνεπάγεται την επιβολή κύρωσης.

48 Τέλος, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι κακώς έκρινε, με τη σκέψη 57 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η έκδοση ανακοινώσεων για τη συνεργασία από την Επιτροπή δεν παραβίαζε την αρχή της διάκρισης των εξουσιών, και απέρριψε το επιχείρημα ότι, στα κράτη μέλη της Ένωσης, τα προγράμματα επιείκειας θεσπίζονται βάσει πράξεων νομοθετικού χαρακτήρα.

49 Κατά την Επιτροπή, αυτός ο λόγος αναίρεσης είναι απαράδεκτος ή, εν πάση περιπτώσει, παντελώς αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

50 Κατ’ αρχάς, όσον αφορά την αιτίαση περί αναρμοδιότητας της Επιτροπής να θεσπίσει πρόγραμμα επιείκειας, υπογραμμίζεται ότι η αναιρεσείουσα δεν προσδιορίζει επακριβώς κάποιο νομικό σφάλμα στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Συνεπώς, η αιτίαση αυτή πρέπει, σύμφωνα με τη νομολογία που υπενθυμίστηκε στη σκέψη 42 της παρούσας απόφασης, να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

51 Ακολούθως, όσον αφορά την αιτίαση ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τις σκέψεις 55 και 56 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η Επιτροπή ήταν αρμόδια, βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, νυν άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, να εκδώσει την ανακοίνωση του 2002 για τη συνεργασία, επισημαίνεται, πρώτον, ότι το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή μπορεί να εκδίδει ενδεικτικούς κανόνες συμπεριφοράς, όπως τους περιεχόμενους στην εν λόγω ανακοίνωση του 2002, με τους οποίους το θεσμικό όργανο αυτοπεριορίζεται κατά την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας που του παρέχεται από τα προαναφερθέντα άρθρα (βλ., στο ίδιο πνεύμα, αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψεις 209, 211, 213 και 250, καθώς και της 18ης Ιουλίου 2013, Schindler Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-501/11 P, EU:C:2013:522, σκέψεις 58 και 67 έως 69).

52 Δεύτερον, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το άρθρο 101 ΣΛΕΕ δεν αποκλείει τη δυνατότητα της Επιτροπής, κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων της στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού, να διαπιστώσει παράβαση του άρθρου αυτού χωρίς να επιβάλει πρόστιμο, όμως τέτοια μεταχείριση πρέπει να επιφυλάσσεται μόνον σε εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις, όπως όταν η συνεργασία της επιχείρησης έχει σταθεί καθοριστική για τον εντοπισμό και την αποτελεσματική εξάρθρωση της σύμπραξης (βλ., υπ’ αυτή την έννοια, απόφαση της 18ης Ιουνίου 2013, Schenker & Co. κ.λπ., C-681/11, EU:C:2013:404, σκέψεις 48 και 49).

53 Τρίτον, επίσης κατά πάγια νομολογία, τα προγράμματα επιείκειας αποτελούν χρήσιμα εργαλεία στην προσπάθεια για εντοπισμό και πάταξη των παραβάσεων των κανόνων ανταγωνισμού, και εξυπηρετούν, με τον τρόπο αυτό, τον σκοπό της αποτελεσματικής εφαρμογής των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 14ης Ιουνίου 2011, Pfleiderer, C-360/09, EU:C:2011:389, σκέψη 25, και της 6ης Ιουνίου 2013, Donau Chemie κ.λπ., C-536/11, EU:C:2013:366, σκέψη 42).

54 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα κρίνοντας, με τις σκέψεις 55 και 56 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, η Επιτροπή μπορούσε να εκδώσει την ανακοίνωση του 2002 για τη συνεργασία.

55 Τέλος, στο μέτρο που η αιτίαση με την οποία η αναιρεσείουσα βάλλει κατά της σκέψης 57 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης υποστηρίζοντας ότι η έκδοση, από την Επιτροπή, της ανακοίνωσης του 2002 για τη συνεργασία παραβιάζει την αρχή της διάκρισης των εξουσιών, ερείδεται κατ' ουσίαν στην παραδοχή ότι δεν υπήρχε κατάλληλη νομική βάση για να προχωρήσει η Επιτροπή στην έκδοση αυτή, η εν λόγω αιτίαση είναι απορριπτέα για τους λόγους που προεκτέθηκαν στις σκέψεις 51 έως 54 της παρούσας απόφασης.

56 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του τέταρτου λόγου αναίρεσης, με τον οποίο υποστηρίζεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλματα προσάπτοντας στην αναιρεσείουσα ότι συμμετείχε σε σύμπραξη κατά παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 2 του κανονισμού 1/2003

Επιχειρήματα των διαδίκων

57 Με τον τέταρτο λόγο η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματά της σχετικά με τις ιδιαιτερότητες της ιταλικής αγοράς βρυσών μπάνιου και με την κρισιμότητα των αποδεικτικών στοιχείων στα οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή, και ότι, ως εκ τούτου, δεν άντλησε τις συνέπειες που όφειλε από τα σφάλματα που διέπραξε η Επιτροπή προσάπτοντάς της ότι συμμετείχε στην επίμαχη σύμπραξη κατά παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 2 του κανονισμού 1/2003.

58 Πρώτον, σε σχέση με τις ιδιαιτερότητες της ιταλικής αγοράς βρυσών μπάνιου, το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 61 έως 133 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, έκρινε μεταξύ άλλων ότι ο τρόπος με τον οποίο ήταν διαρθρωμένη η συγκεκριμένη αγορά δεν είχε καμία σημασία για την επίλυση της διαφοράς και ότι η συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην παράβαση μπορούσε να συναχθεί απλώς και μόνον από την παρουσία της στις συναντήσεις της Euroitalia, μολονότι από τη διάρθρωση αυτή, που χαρακτηριζόταν από την ύπαρξη σημαντικού αριθμού κατασκευαστών και χονδρεμπόρων, έπρεπε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ήταν αδύνατο να δημιουργηθεί, στην Ιταλία, σύμπραξη στην εν λόγω αγορά. Επιπλέον, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο προέβη, με τις σκέψεις 65 έως 72 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σε επιφανειακή εξέταση του επιχειρήματος αυτού, περιοριζόμενο σε διάφορες γενικές παρατηρήσεις, με συνέπεια η αιτιολογία της απόφασής του να εμφανίζει κενά.

59 Δεύτερον, σε σχέση με την κρισιμότητα των αποδεικτικών στοιχείων στα οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή όσον αφορά τη συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην παράβαση που διαπράχθηκε στην ιταλική αγορά βρυσών μπάνιου, το Γενικό Δικαστήριο είτε παρέλειψε να εξετάσει τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά, μεταξύ άλλων, με τον ιδιαίτερο ρόλο της American Standard Inc. στην ιταλική αγορά και με τη συμμετοχή της αναιρεσείουσας σε διάφορες συναντήσεις είτε τα απέρριψε, κακώς, ως αβάσιμα ή ως αλυσιτελή, όπως στη σκέψη 132 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Ειδικότερα, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε σφάλμα διαπιστώνοντας ότι ο εκπρόσωπός της, κ. Costagli, ήταν παρών στη συνάντηση της 1ης Φεβρουαρίου 2001, μολονότι είχε αποδειχθεί ότι αυτός δεν είχε παραστεί. Επιπλέον, κακώς το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, στη σκέψη 106 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το επιχείρημα ότι τα στοιχεία που αποκτήθηκαν κατά τις συναντήσεις της Euroitalia ήταν αναξιόπιστα, κρίνοντας ότι από τις δακτυλογραφημένες σημειώσεις της Grohe Beteiligungs GmbH προέκυπτε ότι η RAF Rubinetteria SpA είχε προβλέψει αύξηση τιμών της τάξης του 3 %.

60 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο τέταρτος λόγος αναίρεσης είναι απαράδεκτος, καθόσον, στην πραγματικότητα, αποσκοπεί στην επανεξέταση των πραγματικών περιστατικών, ή, εν πάση περιπτώσει, είναι παντελώς αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

61 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με τα δύο σκέλη του τέταρτου λόγου, η αναιρεσείουσα προβάλλει κατ' ουσίαν εκ νέου τον τρίτο λόγο της προσφυγής της, σχετικά με την ιδιαιτερότητα της ιταλικής αγοράς μπάνιου και με την κρισιμότητα των αποδεικτικών στοιχείων στα οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή όσον αφορά τη συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην παράβαση που διαπράχθηκε στην αγορά αυτή.

62 Έτσι, με τον τέταρτο λόγο, η αναιρεσείουσα επιδιώκει να επιτύχει την επανεξέταση της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, όπερ, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 43 της παρούσας απόφασης, υπερβαίνει τα όρια της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου.

63 Πιο συγκεκριμένα, το δεύτερο σκέλος του τέταρτου λόγου αναίρεσης, στο μέτρο που βάλλει κατά του τρόπου με τον οποίο το Γενικό Δικαστήριο έκρινε το ζήτημα της συμμετοχής της αναιρεσείουσας στην παράβαση εντός της ιταλικής αγοράς βρυσών μπάνιου, αποσκοπεί σε επανεκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων, όπερ, πλην της περίπτωσης παραμόρφωσης, για την οποία ουδείς λόγος έγινε εν προκειμένω, υπερβαίνει επίσης, κατά πάγια νομολογία, τα όρια της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 20ής Ιανουαρίου 2016, Toshiba Corporation κατά Επιτροπής, C-373/14 P, EU:C:2016:26, σκέψη 40, και της 16ης Ιουνίου 2016, Evonik Degussa και AlzChem κατά Επιτροπής, C-155/14 P, EU:C:2016:446, σκέψη 23 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

64 Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος αναίρεσης είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, στον βαθμό που στρέφεται κατά των σκέψεων 61 έως 133 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης διότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε εκεί τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με την ιδιαιτερότητα της ιταλικής αγοράς μπάνιου και με την κρισιμότητα των αποδεικτικών στοιχείων στα οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή όσον αφορά τη συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην παράβαση που διαπράχθηκε στην αγορά αυτή.

65 Αντιθέτως, ως προς την αιτίαση ότι η εξέταση στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο εμφανίζει κενά και είναι ανεπαρκής, και ότι, ως εκ τούτου, πάσχει η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, υπενθυμίζεται ότι το ζήτημα της επάρκειας της αιτιολογίας της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου είναι νομικό ζήτημα που μπορεί, ως τέτοιο, να προβληθεί κατ' αναίρεση (βλ., ιδίως, απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2010, Deutsche Telekom κατά Επιτροπής, C-280/08 P, EU:C:2010:603, σκέψη 123).

66 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, αυτή η υποχρέωση αιτιολόγησης δεν συνεπάγεται, πάντως, ότι το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να παραθέτει αιτιολογία που να ακολουθεί, αναλυτικώς και έναν προς έναν, όλους τους συλλογισμούς τους οποίους διατυπώνουν οι διάδικοι της διαφοράς. Συνεπώς, η αιτιολογία μπορεί να είναι έμμεση, υπό την προϋπόθεση ότι παρέχει τη δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να κατανοήσουν για ποιους λόγους το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχθηκε τα επιχειρήματά τους, στο δε Δικαστήριο να έχει στη διάθεσή του επαρκή στοιχεία ώστε να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ. στο ίδιο πνεύμα, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 2ας Απριλίου 2009, Bouygues και Bouygues Télécom κατά Επιτροπής, C-431/07 P, EU:C:2009:223, σκέψη 42, και της 22ας Μαΐου 2014, Armando Álvarez κατά Επιτροπής, C-36/12 P, EU:C:2014:349, σκέψη 31).

67 Εν προκειμένω, όσον αφορά, πρώτον, το επιχείρημα που διατυπώθηκε πρωτοδίκως ως προς την ιδιαιτερότητα της ιταλικής αγοράς βρυσών μπάνιου, παρατηρείται ότι το Γενικό Δικαστήριο, αφού υπενθύμισε, στις σκέψεις 64 έως 71 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τα στοιχεία της αντικειμενικής υπόστασης της παράβασης του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, καθώς και τη

σχετική νομολογία του Δικαστηρίου, διαπίστωσε κατ' ουσίαν, στη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι ήταν βάσιμο το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι η αναιρεσείουσα είχε μετάσχει σε ανταλλαγή πληροφοριών για μελλοντικές αυξήσεις τιμών, η οποία είχε αντικείμενο και αποτέλεσμα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό και στοιχειοθετούσε, επομένως, παράβαση της ως ανω διάταξης.

68 Άρα, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, απέρριψε τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας περί ιδιαίτερης διάρθρωσης της ιταλικής αγοράς βρυσών μπάνιου ως αλυσιτελή, δεδομένου ότι αυτά δεν μπορούσαν να αναιρέσουν τη διαπίστωση ότι η οικεία ανταλλαγή πληροφοριών ήταν, τόσο εξ αντικειμένου όσο και εξ αποτελέσματος, αντίθετη προς τον ανταγωνισμό.

69 Όσον αφορά, δεύτερον, το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με την αξιοπιστία και την κρισιμότητα των αποδεικτικών στοιχείων στα οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή ως προς το ζήτημα της συμμετοχής της αναιρεσείουσας στην παράβαση που διαπράχθηκε στη συγκεκριμένη αγορά, από τις σκέψεις 76 έως 126 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε εκτενώς και λεπτομερώς τα διάφορα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε συναφώς η αναιρεσείουσα, ιδίως σε σχέση με τη συμμετοχή της σε πλείονες από τις επίμαχες συναντήσεις της Euroitalia. Επομένως, σύμφωνα με τη νομολογία που υπενθυμίστηκε στη σκέψη 66 της παρούσας απόφασης, επ' ουδενί μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν αποφάνθηκε ρητώς επί καθενός από τα πραγματικά ή τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία επικαλέστηκε η αναιρεσείουσα.

70 Κατά συνέπεια, η αιτίαση περί παράβασης της υποχρέωσης αιτιολόγησης είναι απορριπτέα ως αβάσιμη.

71 Ως εκ τούτου, ο τέταρτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου αναίρεσης, ο οποίος αφορά σφάλματα κατά τον υπολογισμό του προστίμου

Επιχειρήματα των διαδίκων

72 Με τον πέμπτο λόγο η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε σφάλματα κατά την εξέταση του τρόπου με τον οποίο η Επιτροπή καθόρισε το ύψος του προστίμου που επιβλήθηκε με την επίδικη απόφαση.

73 Πρώτον, προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, με τις σκέψεις 137 και 158 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, απέρριψε κατόπιν μιας επιφανειακής μόνον εξέτασης των επιχειρημάτων της την αιτίαση περί δυσμενούς διάκρισης λόγω του επιβληθέντος προστίμου, το ποσό του οποίου ισούταν με το 10 % του κύκλου εργασιών όπως υπολογίστηκε βάσει των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, σύμφωνα με το ανώτατο όριο που προβλέπεται στο άρθρο 23, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1/2003.

74 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα διατυπώνει εκ νέου, βάλλοντας κατά του επιβληθέντος προστίμου, τα επιχειρήματα τα οποία είχαν ήδη προβληθεί πρωτοδίκως, αλλά δεν είχαν, κατά την άποψή της, εξεταστεί με τη δέουσα προσοχή από το Γενικό Δικαστήριο.

75 Επ' αυτού η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ειδικότερα, πρώτον, ότι η εφαρμογή της ανακοίνωσης του 2002 για τη συνεργασία οδήγησε, λόγω αντιστροφής του βάρους απόδειξης, σε παράβαση του άρθρου 2 του κανονισμού 1/2003. Δεύτερον, η εφαρμογή της ανακοίνωσης αυτής προσβάλλει το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, όπως κατοχυρώνεται στα άρθρα 6 και 7 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), καθώς και στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τρίτον, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι περιορίστηκε απλώς να επισημάνει, στη σκέψη 155 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι οι κυρώσεις

είναι νόμιμες εφόσον το υποκείμενο δικαίου είναι σε θέση να γνωρίζει ποιες πράξεις και παραλείψεις θεμελιώνουν ευθύνη του, χωρίς ωστόσο το δικαστήριο αυτό να απαντήσει στην προβληθείσα πρωτοδίκως αιτίαση ότι το εφαρμοστέο στις υποθέσεις ανταγωνισμού σύστημα καθορισμού των κυρώσεων δεν είναι σύμφωνο με την ΕΣΔΑ, ιδίως δε με το άρθρο της 7, το οποίο απαιτεί τόσο οι παραβάσεις όσο και οι ποινές να ορίζονται σαφώς. Τέταρτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 169 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αναιρεσείουσα επικαλέστηκε ενώπιόν του σφάλμα εκτίμησης των πραγματικών περιστατικών από την Επιτροπή μόνον όσον αφορά την επιλογή να εφαρμοστεί συντελεστής 15 % για το «επιπλέον ποσό», και όχι όσον αφορά την επιλογή να εφαρμοστεί ίδιος συντελεστής και για τη «σοβαρότητα της παράβασης». Πέμπτον, η αναιρεσείουσα διατείνεται ότι είναι παράνομα τα κριτήρια που θέτουν οι κατευθυντήριες γραμμές του 2006, υποστηρίζοντας ότι, με τον τρόπο κατά τον οποίο λαμβάνονται υπόψη από την Επιτροπή για τον καθορισμό του ύψους καθεμίας από τις κυρώσεις, καταλήγουν στη συστηματική επιβολή προστίμου ίσου με το 10 % του κύκλου εργασιών, λόγω της εφαρμογής του ανώτατου ορίου που προβλέπεται στο άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003. Το Γενικό Δικαστήριο όμως δεν εξέτασε καν αυτή την ένσταση έλλειψης νομιμότητας και περιορίστηκε απλώς να παρατηρήσει, στη σκέψη 158 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι δεν είχε επιβληθεί στην αναιρεσείουσα πρόστιμο ίσο με το 10 % του κύκλου εργασιών της. Έκτον, η Επιτροπή, και εν συνεχεία το Γενικό Δικαστήριο, καθόρισαν το ύψος των συντελεστών, τόσο για τη «σοβαρότητα της παράβασης» όσο και για το «επιπλέον ποσό», εκκινώντας, όπως συνάγεται από τις σκέψεις 165 και 166 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, από ορισμένες εσφαλμένες παραδοχές, συγκεκριμένα δε ότι η αναιρεσείουσα μετείχε σε ενιαία παράβαση στο έδαφος έξι κρατών μελών, η οποία κάλυπτε όλες τις υπό έρευνα υποκατηγορίες προϊόντων, με μερίδιο αγοράς περίπου 54,3 % σε καθένα από αυτά τα κράτη μέλη, και μέσω αντίθετων προς τον ανταγωνισμό πρακτικών οι οποίες κατά κανόνα είχαν τεθεί σε εφαρμογή στην πράξη. Έβδομον, μολονότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή είχε υποπέσει σε σφάλμα εκτίμησης με την απόφασή της, ουδεμία συνέπεια άντλησε, στις σκέψεις 192 έως 195 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, εκ του εν λόγω σφάλματος. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε τις αρχές της αναλογικότητας και της ίσης μεταχείρισης.

76 Η Επιτροπή αμφισβητεί τόσο το παραδεκτό όσο και το βάσιμο του πέμπτου λόγου αναίρεσης. Στο πλαίσιο αυτό, υπογραμμίζει πάντως ότι, αντιθέτως προς τα όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 171 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η σοβαρότητα της παράβασης δεν διαφέρει κατ' ανάγκην ανάλογα με το αν η σύμπραξη αφορά δύο ή τρία είδη προϊόντων, ή με το αν αφορά ένα μόνον κράτος μέλος ή έξι κράτη μέλη. Έτσι, όπως επιβεβαίωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή, καίτοι θεωρεί ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας περί παραβίασης των αρχών της ίσης μεταχείρισης και της αναλογικότητας, καλεί κατ' ουσίαν το Δικαστήριο να προχωρήσει σε αντικατάσταση αιτιολογίας όσον αφορά το αντίστοιχο μέρος του σκεπτικού του Γενικού Δικαστηρίου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

77 Σημειωτέον εισαγωγικώς ότι, όπως προκύπτει από την πάγια νομολογία που υπενθυμίστηκε στις σκέψεις 42 και 43 της παρούσας απόφασης, πρέπει να κρίνεται απαράδεκτος λόγος αναίρεσης ο οποίος είτε στηρίζεται σε επιχειρήματα που δεν είναι επαρκώς ακριβή και τεκμηριωμένα ώστε να μπορεί το Δικαστήριο να ασκήσει έλεγχο νομιμότητας, είτε απλώς και μόνον επαναλαμβάνει τα επιχειρήματα που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, περιλαμβανομένων όσων βασίζονταν σε πραγματικά περιστατικά τα οποία απορρίφθηκαν ρητώς από το τελευταίο αυτό δικαστήριο (βλ. στο ίδιο πνεύμα, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 30ής Μαΐου 2013, Quinn Barlo κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-70/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:351, σκέψη 26, καθώς και της 21ης Ιανουαρίου 2016, Galp Energía España κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-603/13 P, EU:C:2016:38, σκέψη 44).

78 Επομένως, από τα επιχειρήματα που προβάλλονται στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου αναίρεσης, είναι απορριπτέα ως απαράδεκτα όσα είτε δεν προσδιορίζουν επακριβώς σε ποιο νομικό σφάλμα υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο και συνίστανται σε γενικές και ατεκμηρίωτες αιτιάσεις είτε αποτελούν, όπως και η ίδια η αναιρεσείουσα επισήμανε, επανάληψη των επιχειρημάτων που αυτή είχε διατυπώσει πρωτοδίκως.

79 Κατά συνέπεια, χρήζουν εξέτασης από το Δικαστήριο μόνον τα επιχειρήματα που αφορούν, πρώτον, σφάλματα στα οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 137 και 158 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σχετικά με το ζήτημα αν η επιβολή, δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1/2003, προστίμου ίσου με το 10 % του κύκλου εργασιών εισάγει διακρίσεις και αντιβαίνει στην αρχή της αναλογικότητας, δεύτερον, ανεπαρκή αιτιολογία, ιδίως στη σκέψη 155 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ως προς τη νομιμότητα του συστήματος καθορισμού των κυρώσεων, τρίτον, νομικά σφάλματα στο πλαίσιο της εκτίμησης, με τις σκέψεις 165 και 166 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, των συντελεστών που αντιστοιχούν στη «σοβαρότητα της παράβασης» και στο «επιπλέον ποσό», και, τέταρτον, αφενός, παράλειψη του Γενικού Δικαστήριο να αντλήσει, με τις σκέψεις 192 έως 195 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, οποιαδήποτε συνέπεια από τα σφάλματα εκτίμησης της Επιτροπής τα οποία διαπίστωσε, και, αφετέρου, συνακόλουθη παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της ίσης μεταχείρισης.

80 Όσον αφορά κατ' αρχάς την αιτίαση ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε τις αρχές της αναλογικότητας και της ίσης μεταχείρισης λόγω της επιβολής προστίμου ίσου με το 10 % του κύκλου εργασιών, όπως προβλέπεται στο άρθρο 23, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1/2003, πρέπει να τονιστεί ότι, αντιθέτως προς τα όσα διατείνεται η αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο δεν περιορίστηκε απλώς στη διαπίστωση ότι το πρόστιμο το οποίο της είχε επιβληθεί ήταν σαφώς χαμηλότερο από το ανώτατο αυτό όριο.

81 Ειδικότερα, στη σκέψη 158 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε επίσης κατ' ουσίαν ότι, εν πάση περιπτώσει, το γεγονός ότι η συμπεριφορά άλλων επιχειρήσεων ήταν ακόμη πιο αξιόμεμπτη από εκείνη της αναιρεσείουσας δεν απέκλειε την επιβολή, σε αυτήν, προστίμου ίσου με το 10 % του κύκλου εργασιών της, λαμβανομένων υπόψη της διάρκειας και της σοβαρότητας της δικής της συμμετοχής στην παράβαση, καθώς και ότι έπρεπε, για τον ίδιο λόγο, να απορριφθεί το επιχείρημα ότι οι κατευθυντήριες γραμμές του 2006 είναι παράνομες διότι η εφαρμογή τους καταλήγει στην επιβολή ανάλογου προστίμου σε όλες τις επιχειρήσεις, ανεξαρτήτως της σοβαρότητας της διαπραχθείσας παράβασης.

82 Η ως άνω συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου δεν ενέχει κανένα νομικό σφάλμα.

83 Επ' αυτού υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, σκοπός του ανώτατου ορίου του 10 % του κύκλου εργασιών, που τίθεται με το άρθρο 23, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1/2003, είναι να αποφεύγεται η επιβολή προστίμων τα οποία πιθανολογείται ότι οι επιχειρήσεις δεν θα είναι σε θέση να καταβάλουν, λαμβανομένου υπόψη του μεγέθους τους, όπως αυτό προκύπτει, έστω κατά προσέγγιση και ατελώς, από τον συνολικό κύκλο εργασιών τους (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 280, και της 12ης Ιουλίου 2012, Cetarsa κατά Επιτροπής, C-181/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2012:455, σκέψη 82).

84 Πρόκειται συνεπώς για όριο το οποίο εφαρμόζεται ομοιόμορφα σε όλες τις επιχειρήσεις και καθορίζεται με βάση το μέγεθος καθεμίας εξ αυτών, έχει δε ως σκοπό να αποφεύγονται πρόστιμα υπερβολικού και δυσανάλογου ύψους. Άρα το ανώτατο αυτό όριο έχει χωριστό και αυτοτελή σκοπό σε σχέση με εκείνον που εξυπηρετούν τα κριτήρια της σοβαρότητας και της διάρκειας της παράβασης (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψεις 281 και 282, και της 12ης Ιουλίου 2012, Cetarsa κατά Επιτροπής, C-181/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2012:455, σκέψη 83).

85 Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι στοιχειοθετείται παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της ίσης μεταχείρισης, λόγω της επιβολής, σε όλες τις επιχειρήσεις στις οποίες καταλογίζεται ευθύνη για συμμετοχή στην ίδια παράβαση, προστίμων ίσων με το 10 % του κύκλου εργασιών της καθεμίας, εφόσον το ύψος αυτό του προστίμου οφείλεται απλώς στην εφαρμογή του ανώτατου ορίου που προβλέπεται στο άρθρο 23, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1/2003.

86 Επίσης, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού τον οποίο εξυπηρετεί αυτό το όριο, το ενδεχόμενο να έχει, στην πράξη, η εφαρμογή των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 από την Επιτροπή ως αποτέλεσμα, όπως υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, να επιβάλλεται ως πρόστιμο, συχνά ή τακτικά, ποσό ίσο με το 10 % του κύκλου εργασιών, δεν μπορεί να θέσει εν αμφιβόλω τη νομιμότητα της εφαρμογής του εν λόγω ορίου.

87 Κατόπιν των ανωτέρω, το πρώτο επιχείρημα της αναιρεσείουσας είναι απορριπτέο.

88 Όσον αφορά εν συνεχεία την αιτίαση ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ιδίως δε η σκέψη 155, είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη ως προς το σύστημα καθορισμού των κυρώσεων, αρκεί η διαπίστωση ότι, στις σκέψεις 152 έως 155 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε επαρκώς κατά νόμον την αιτίαση της αναιρεσείουσας περί παραβίασης της αρχής «ουδεμία ποινή χωρίς νόμο», όπως όφειλε σύμφωνα με τη νομολογία η οποία υπενθυμίστηκε στις σκέψεις 65 και 66 της παρούσας απόφασης, σχετικά με την υποχρέωση αιτιολόγησης.

89 Εξάλλου, η αναιρεσείουσα, στον βαθμό που αμφισβητεί τις παραδοχές στις οποίες στηρίχθηκε η αιτιολογία αρχικώς της Επιτροπής, και κατόπιν του Γενικού Δικαστηρίου, στις σκέψεις 165 και 166 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σε σχέση με την επιλογή να εφαρμοστεί συντελεστής 15 % τόσο για τη «σοβαρότητα της παράβασης» όσο και για το «επιπλέον πόσο», επιδιώκει στην πραγματικότητα να θέσει εν αμφιβόλω εκτιμήσεις σχετικές με τα πραγματικά περιστατικά, όπερ υπερβαίνει τα όρια της αναιρετικής αρμοδιότητας του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την πάγια νομολογία που υπενθυμίστηκε στη σκέψη 63 της παρούσας απόφασης.

90 Τέλος, όσον αφορά την αιτίαση ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 192 έως 195 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ουδεμία συνέπεια άντλησε από τη διαπιστωθείσα στη σκέψη 172 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών σε σχέση με τα κράτη μέλη και τις υποκατηγορίες προϊόντων που κάλυπτε η παράβαση, μειώνοντας το πρόστιμο, υπενθυμίζεται κατ' αρχάς ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να ελέγχει τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή έχει εκτιμήσει, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, τη σοβαρότητα των αθέμιτων συμπεριφορών. Στο πλαίσιο αίτησης αναίρεσης, ο έλεγχος του Δικαστηρίου έχει ως αντικείμενο να εξεταστεί, αφενός, κατά πόσον το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη, με ορθό από νομικής απόψεως τρόπο, όλους τους ουσιώδεις παράγοντες για να αξιολογήσει τη σοβαρότητα συγκεκριμένης συμπεριφοράς υπό το πρίσμα του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003, και, αφετέρου, αν το Γενικό Δικαστήριο απάντησε επαρκώς κατά νόμο σε όλα τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν προς στήριξη του αιτήματος για ακύρωση ή μείωση του προστίμου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 17ης Δεκεμβρίου 1998, Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, C-185/95 P, EU:C:1998:608, σκέψη 128, της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 244, και της 5ης Δεκεμβρίου 2013, Solvay Solexis κατά Επιτροπής, C-449/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:802, σκέψη 74).

91 Αντιθέτως, είναι σημαντικό να υπενθυμιστεί ότι δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο, όταν κρίνει επί νομικών ζητημάτων στο πλαίσιο αίτησης αναίρεσης να αντικαθιστά για λόγους επιείκειας, με τη δική του εκτίμηση εκείνη του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο αποφαίνεται, κατ' άσκηση πλήρους δικαιοδοσίας, επί του ποσού των προστίμων που επιβάλλονται σε επιχειρήσεις λόγω της εκ μέρους τους παραβίασης του δικαίου της Ένωσης (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 245, και της 11ης Ιουλίου 2013, Gosselin Group κατά Επιτροπής, C-429/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:463, σκέψη 87).

92 Εξάλλου, πρέπει επίσης να υπενθυμιστεί ότι, για τον καθορισμό του ύψους των προστίμων, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η διάρκεια της παράβασης και όλα τα στοιχεία που έχουν σχέση με την εκτίμηση της σοβαρότητάς της (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 240, και της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψη 98).

93 Μεταξύ των στοιχείων που έχουν σχέση με την εκτίμηση της σοβαρότητας της παράβασης καταλέγονται η συμπεριφορά της κάθε επιχείρησης, ο ρόλος καθεμίας στη δημιουργία της σύμπραξης, το κέρδος που μπόρεσαν να αντλήσουν από αυτήν, το μέγεθός τους και η αξία των οικείων εμπορευμάτων, καθώς και ο κίνδυνος τον οποίο αντιπροσωπεύουν τέτοιου είδους παραβάσεις για τους σκοπούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 242, και της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψη 100).

94 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι το έκτο σκέλος του τέταρτου λόγου ακύρωσης που προβλήθηκε πρωτοδίκως από την αναιρεσείουσα και εξετάστηκε στις σκέψεις 159 έως 177 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης αφορούσε, όπως συνάγεται κατ' ουσίαν από τις σκέψεις 159, 160 και 169 της ίδιας απόφασης, μόνον σφάλμα εκτίμησης στο οποίο υπέπεσε η Επιτροπή κατά τον καθορισμό του ύψους του συντελεστή για το «επιπλέον ποσό» επιλέγοντας, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο σημείο 25 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, να εφαρμόσει συντελεστή 15 %, και όχι κατά τον καθορισμό του ύψους του συντελεστή για τη «σοβαρότητα της παράβασης».

95 Αφού τόνισε ότι, κατά τις διαπιστώσεις της ίδιας της Επιτροπής στην αιτιολογική σκέψη 879 της επίδικης απόφασης, η συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην παράβαση περιοριζόταν στο ιταλικό έδαφος και στις υποκατηγορίες προϊόντων «βρύσες μπάνιου» και «κεραμικά μπάνιου», το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 172 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η Επιτροπή είχε υποπέσει σε σφάλμα εκτίμησης κρίνοντας, κακώς, ότι όλες οι επιχειρήσεις-αποδέκτες της επίδικης απόφασης, μεταξύ των οποίων και η αναιρεσείουσα, είχαν μετάσχει σε ενιαία σύμπραξη που κάλυπτε το έδαφος έξι κρατών μελών και τις τρεις υποκατηγορίες προϊόντων.

96 Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, όπως προκύπτει ιδίως από τις σκέψεις 171 και 193 έως 196 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η εφαρμογή συντελεστή 15 % για το «επιπλέον ποσό» δεν ήταν δυσανάλογη σε σχέση με τη συγκεκριμένη παράβαση.

97 Στις σκέψεις 189 έως 199 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξετάζοντας, στο πλαίσιο της άσκησης της πλήρους δικαιοδοσίας του, το ζήτημα ποιες συνέπειες έπρεπε να αντλήσει από το έκτο σκέλος του τέταρτου λόγου ακύρωσης, όσον αφορά τον καθορισμό του ύψους του συντελεστή για το «επιπλέον ποσό», έκρινε κατ' αρχάς, στη σκέψη 192 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι ήταν ενδεδειγμένο να χρησιμοποιήσει ως βάση τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006, για να αποφανθεί ορθώς, εν συνεχεία, ότι η εφαρμογή συντελεστή 15 % ήταν κατάλληλη προς επιβολή κύρωσης στην αναιρεσείουσα για τη συμμετοχή της στην υλοποίηση της σύμπραξης στο ιταλικό έδαφος και μόνον.

98 Σημειωτέον δε ότι, αφενός, η επίμαχη σύμπραξη, δεδομένου ότι είχε ως αντικείμενο τον συντονισμό τιμών, εμπίπτει στην κατηγορία των παραβάσεων στις οποίες αναφέρονται τα σημεία 23 και 25 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 και καταλέγεται, εξ αυτού του λόγου, στις πλέον σοβαρές παραβάσεις. Αφετέρου, όπως διευκρίνισε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 171 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ο συντελεστής αυτός αντιστοιχεί στο χαμηλότερο όριο της κλίμακας η οποία προβλέπεται για τέτοιες παραβάσεις από το προαναφερθέν σημείο 25 και κυμαίνεται από 15 % έως 25 % επί της αξίας των πωλήσεων (βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Ziegler κατά Επιτροπής, C-439/11 P, EU:C:2013:513, σκέψη 124).

99 Κατά συνέπεια, ανεξαρτήτως του ότι η συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην επίμαχη παράβαση αφορούσε μόνον το ιταλικό έδαφος, το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε δικαιολογημένα, στηριζόμενο αποκλειστικώς στη φύση της παράβασης αυτής και χωρίς να παραβιάσει την αρχή της αναλογικότητας, να κρίνει ότι ήταν κατάλληλη η εφαρμογή συντελεστή 15 % για το «επιπλέον ποσό».

100 Εντούτοις, όπως υποστηρίζει κατ' ουσίαν η Επιτροπή, είναι νομικώς εσφαλμένη η περιεχόμενη στις σκέψεις 174, 176, 194 και 195 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης αιτιολογία, σύμφωνα με την οποία τυχόν παράβαση που καλύπτει το έδαφος έξι κρατών μελών και τρεις υποκατηγορίες προϊόντων πρέπει να θεωρηθεί σοβαρότερη από παράβαση όπως η επίμαχη εν προκειμένω, η οποία διαπράχθηκε στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους και αφορά δύο από τις τρεις οικείες υποκατηγορίες προϊόντων, και σύμφωνα με την οποία, ως εκ τούτου, θα πρέπει οπωσδήποτε στις επιχειρήσεις που έχουν μετάσχει σε παράβαση εκτεινόμενη στο έδαφος έξι κρατών μελών και σε τρεις υποκατηγορίες προϊόντων να επιβληθεί, γι' αυτόν και μόνον τον λόγο, πρόστιμο υπολογιζόμενο με συντελεστή υψηλότερο από 15 % για το «επιπλέον ποσό».

101 Ειδικότερα, όσον αφορά τον καθορισμό του ύψους του συντελεστή για το «επιπλέον ποσό», καθίσταται σαφές στο σημείο 25 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 ότι πρέπει να λαμβάνονται υπόψη διάφοροι παράγοντες, συγκεκριμένα δε εκείνοι στους οποίους αναφέρεται το σημείο 22 των ίδιων κατευθυντήριων γραμμών. Μολονότι, κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας της παράβασης και, ακολούθως, κατά τον καθορισμό του ύψους του επιβλητέου προστίμου, μπορούν να ληφθούν υπόψη, μεταξύ άλλων, το γεωγραφικό εύρος της παράβασης και ο αριθμός των υποκατηγοριών προϊόντων που καλύπτονται από αυτήν, το γεγονός ότι μια παράβαση έχει μεγαλύτερο γεωγραφικό εύρος και αφορά μεγαλύτερο αριθμό προϊόντων σε σχέση με άλλη δεν σημαίνει οπωσδήποτε, αυτό και μόνον, ότι η πρώτη παράβαση, θεωρούμενη στο σύνολό της, θα πρέπει να χαρακτηριστεί σοβαρότερη από τη δεύτερη και ότι δικαιολογεί, ως εκ τούτου, την εφαρμογή, ως προς το «επιπλέον ποσό», υψηλότερου συντελεστή από εκείνον βάσει του οποίου θα υπολογιστεί το πρόστιμο για τη δεύτερη παράβαση (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 10ης Ιουλίου 2014, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, σκέψη 178).

102 Πάντως, στο μέτρο που η αναιρεσείουσα προσάπτει κατ' ουσίαν στην Επιτροπή, και εν συνεχεία στο Γενικό Δικαστήριο, ότι παραβίασαν την αρχή της ίσης μεταχείρισης, η μεν πρώτη επειδή δεν εξατομίκευσε το επιβληθέν πρόστιμο λαμβάνοντας υπόψη τη μικρότερη βαρύτητα που είχε η δική της συμμετοχή στην παράβαση σε σχέση με τη συμμετοχή των άλλων εμπλεκόμενων επιχειρήσεων, το δε δεύτερο επειδή δέχθηκε, στις σκέψεις 192 έως 195 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι μπορούσε να εφαρμοστεί και ως προς την αναιρεσείουσα ο ίδιος συντελεστής 15 % για το «επιπλέον ποσό», όπως και ως προς τις επιχειρήσεις οι οποίες είχαν μετάσχει στην ενιαία παράβαση που κάλυπτε τρεις υποκατηγορίες προϊόντων σε έξι κράτη μέλη, υπενθυμίζεται ότι η αρχή της ίσης μεταχείρισης αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης και κατοχυρώνεται στα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κατά πάγια νομολογία, η αρχή αυτή επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται με διαφορετικό τρόπο ίδιες καταστάσεις και να μην αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν τέτοια αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ., ιδίως, απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 2014, Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψη 51).

103 Το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να τηρεί την εν λόγω αρχή, ιδίως κατά την άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του. Πράγματι, η άσκηση μιας τέτοιας δικαιοδοσίας δεν θα πρέπει να καταλήγει, κατά τον καθορισμό του ύψους των επιβλητέων προστίμων, σε διάκριση μεταξύ των επιχειρήσεων που έχουν μετάσχει σε συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική αντίθετη προς το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2014, Επιτροπή κατά Parker Hannifin Manufacturing και Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, σκέψη 77).

104 Εν προκειμένω, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της εκτίμησης της σοβαρότητας της παράβασης, τυχόν διαφορές μεταξύ των επιχειρήσεων οι οποίες έχουν μετάσχει στην ίδια σύμπραξη, όπως παραδείγματος χάρη ως προς το γεωγραφικό εύρος της συμμετοχής της

καθεμίας, δεν είναι απαραίτητο να ληφθούν υπόψη κατά τον καθορισμό του ύψους των συντελεστών που αντιστοιχούν στη «σοβαρότητας της παράβασης» και στο «επιπλέον ποσό», αλλά μπορούν να ληφθούν υπόψη και σε άλλο στάδιο του υπολογισμού του προστίμου, όπως κατά την προσαρμογή του βασικού ποσού ανάλογα με την ύπαρξη ελαφρυντικών ή επιβαρυντικών περιστάσεων, δυνάμει των σημείων 28 και 29 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 (βλ., στο ίδιο πνεύμα, αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψεις 104 και 105, καθώς και Gosselin Group κατά Επιτροπής, C-429/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:463, σκέψεις 96 έως 100).

105 Όπως παρατήρησε η Επιτροπή, τέτοιες διαφορές μπορούν επίσης να αντικατοπτρίζονται στην αξία των πωλήσεων η οποία λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό του βασικού ποσού του προστίμου, στο μέτρο που η αξία αυτή αντανακλά, για καθεμία από τις μετέχουσες επιχειρήσεις, πόσο σημαντική ήταν η δική της συμμετοχή στην επίμαχη παράβαση, σύμφωνα με τα όσα προβλέπει το σημείο 13 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, το οποίο επιτρέπει να λαμβάνεται ως σημείο αναφοράς για τον υπολογισμό των προστίμων ένα ποσό που να αντιστοιχεί προς την οικονομική σημασία της παράβασης και προς το σχετικό βάρος της επιχείρησης στο πλαίσιο αυτής (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψη 76).

106 Κατά συνέπεια, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι το βασικό ποσό του επιβληθέντος στην αναιρεσείουσα προστίμου υπολογίστηκε, όπως καθίσταται σαφές στην αιτιολογική σκέψη 1219 της επίδικης απόφασης, με βάση την αξία των πωλήσεών της στο ιταλικό έδαφος, το Γενικό Δικαστήριο δεν παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχείρισης κρίνοντας, στη σκέψη 196 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι μπορούσε να εφαρμοστεί, για τον υπολογισμό του προστίμου που έπρεπε να επιβληθεί στην αναιρεσείουσα, συντελεστής 15 % ως προς το «επιπλέον ποσό», ήτοι ο ίδιος συντελεστής όπως για τις επιχειρήσεις οι οποίες μετείχαν σε ενιαία παράβαση που κάλυπτε τρεις υποκατηγορίες προϊόντων και έξι κράτη μέλη.

107 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, από τις οποίες συνάγεται ότι υπάρχουν νομικά σφάλματα στην αιτιολογία την οποία ανέπτυξε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 174, 176 και 192 έως 195 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι αν το σκεπτικό απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει παραβίαση του δικαίου της Ένωσης, αλλά το διατακτικό της είναι ορθό για άλλους νομικούς λόγους, η παραβίαση αυτή δεν μπορεί να επιφέρει αναίρεση της σχετικής απόφασης, και πρέπει να γίνει αντικατάσταση αιτιολογίας (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 9ης Ιουνίου 1992, Lestelle κατά Επιτροπής, C-30/91 P, EU:C:1992:252, σκέψη 28, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2008, FIAMM κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-120/06 P και C-121/06 P, EU:C:2008:476, σκέψη 187 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

108 Επομένως, πρέπει, με αντικατάσταση της αιτιολογίας, να απορριφθεί η αιτίαση ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν άντλησε καμία συνέπεια από τις διαπιστώσεις στις οποίες προέβη με τη σκέψη 172 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και ότι παραβίασε τις αρχές της αναλογικότητας και της ίσης μεταχείρισης.

109 Ως εκ τούτου, ο πέμπτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του έκτου λόγου αναίρεσης, ο οποίος αφορά σφάλματα κατά την εκτίμηση του ζητήματος αν η αναιρεσείουσα τελούσε σε αδυναμία πληρωμής

Επιχειρήματα των διαδίκων

110 Με τον έκτο λόγο η αναιρεσείουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η Επιτροπή είχε μειώσει επαρκώς, κατ' εφαρμογήν του σημείου 35 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα. Ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως απέρριψε, με τις σκέψεις 182 και 198 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τον λόγο ακύρωσης ο οποίος αφορούσε τον υπερβολικό, κατά την αναιρεσείουσα, χαρακτήρα του επιβληθέντος προστίμου, με την αιτιολογία ότι αυτή δεν είχε παράσχει στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι το πρόστιμο ήταν υπερβολικό, ενώ η ίδια είχε προσκομίσει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία προς τεκμηρίωση της σοβαρότητας της κατάστασης στην οποία βρισκόταν. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο δεν εκτίμησε ορθώς ούτε τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία ούτε την πραγματική κατάσταση της αναιρεσείουσας.

111 Κατά την αναιρεσείουσα, αν η κατάστασή της είχε εκτιμηθεί με τη δέουσα επιμέλεια, θα ήταν αναπόδραστη η διαπίστωση ότι η μείωση που της χορηγήθηκε ήταν ανεπαρκής. Επ' αυτού παραπέμπει, ειδικότερα, στη δραματική πτώση του κύκλου εργασιών της κατά την περίοδο από το 2011 έως το 2013, στη μείωση του προσωπικού της κατά το 2013 και στον προϋπολογισμό της για το 2013.

112 Η Επιτροπή, από την πλευρά της, αντιτείνει ότι ο έκτος λόγος αναίρεσης είναι απαράδεκτος, καθώς και παντελώς αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

113 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αναιρεσείουσα, αμφισβητώντας τον τρόπο με τον οποίο το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε τα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τη δική της ικανότητα πληρωμής και προβάλλοντας την αιτίαση ότι η μείωση που της χορηγήθηκε δυνάμει του σημείου 35 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 ήταν ανεπαρκής, επιδιώκει στην πραγματικότητα να επιτύχει την επανεκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων από το Δικαστήριο, όπερ όμως, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 63 της παρούσας απόφασης, υπερβαίνει τα όρια της αναιρετικής αρμοδιότητας του Δικαστηρίου, εφόσον δεν συντρέχει περίπτωση παραμόρφωσης των αποδεικτικών στοιχείων.

114 Κατά συνέπεια, ο έκτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Επί του έβδομου λόγου αναίρεσης, σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τα αιτήματα διεξαγωγής αποδείξεων

Επιχειρήματα των διαδίκων

115 Με τον έβδομο λόγο η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι κακώς απέρριψε τα πρωτοδίκως προβληθέντα αιτήματα για διεξαγωγή αποδείξεων, με την αιτιολογία ότι ήταν αλυσιτελή και, πιο συγκεκριμένα στη σκέψη 201 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι τα μέτρα που ζητήθηκαν δεν θα μπορούσαν να μεταβάλουν τη διαπίστωση ότι η ανταλλαγή ευαίσθητων εμπορικών πληροφοριών μεταξύ ανταγωνιστών, η οποία συνέβαινε στην Ιταλία στο πλαίσιο της Euroitalia, ιδίως σε σχέση με τις επικείμενες αυξήσεις τιμών, συνιστούσε παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Κατά την άποψή της, αυτά τα αιτήματα για διεξαγωγή αποδείξεων θα παρείχαν, στην πραγματικότητα, τη δυνατότητα να αποσαφηνιστεί η πραγματική κατάσταση της ιταλικής αγοράς και να αποδειχθεί ότι οι οικείες πληροφορίες δεν αποτελούσαν απόρρητα δεδομένα.

116 Η Επιτροπή θεωρεί ότι αυτός ο λόγος αναίρεσης είναι απαράδεκτος ή, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

117 Όσον αφορά την εκτίμηση από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο τυχόν αιτημάτων που έχει προβάλει διάδικος σχετικά με τη λήψη μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας ή με τη διεξαγωγή αποδείξεων, υπενθυμίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να κρίνει κατά πόσον είναι αναγκαία η συμπλήρωση των πληροφοριακών στοιχείων τα οποία διαθέτει στις υποθέσεις ενώπιόν του (βλ. αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 67, και της 22ας Νοεμβρίου 2007, Sniace κατά Επιτροπής, C-260/05 P, EU:C:2007:700, σκέψη 77). Το ζήτημα αν τα διάφορα στοιχεία της δικογραφίας έχουν αποδεικτικό χαρακτήρα εμπίπτει στην κυριαρχική του εκτίμηση επί των πραγματικών περιστατικών, η οποία δεν υπόκειται στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου, εκτός αν συντρέχει περίπτωση παραμόρφωσης των προσκομισθέντων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου αποδεικτικών στοιχείων ή αν η ουσιαστική ανακρίβεια των διαπιστώσεων του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας (βλ., ιδίως, απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 2004, Mag Instrument κατά ΓΕΕΑ, C-136/02 P, EU:C:2004:592, σκέψη 76).

118 Έτσι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, ακόμη και όταν αίτημα εξέτασης μαρτύρων που διατυπώνεται στο δικόγραφο της προσφυγής αναφέρει με ακρίβεια τόσο τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία επιβάλλεται η εξέταση μάρτυρα ή μαρτύρων όσο και τους λόγους που δικαιολογούν την εξέτασή τους, εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να εκτιμήσει κατά πόσον το αίτημα είναι λυσιτελές σε σχέση με το αντικείμενο της διαφοράς και με την αναγκαιότητα να προχωρήσει στην εξέταση των προταθέντων μαρτύρων (απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1998, Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, C-185/95 P, EU:C:1998:608, σκέψη 70, διάταξη της 15ης Σεπτεμβρίου 2005, Marlines κατά Επιτροπής, C-112/04 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2005:554, σκέψη 38, και απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2007, Sniace κατά Επιτροπής, C-260/05 P, EU:C:2007:700, σκέψη 78).

119 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο, ασκώντας την εξουσία που έχει για κυριαρχική εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, ορθώς έκρινε, στη σκέψη 201 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι οι καταθέσεις μαρτύρων οι οποίες ζητήθηκαν από την αναιρεσείουσα δεν μπορούσαν να μεταβάλουν την περιεχόμενη στη σκέψη 129 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης διαπίστωση ότι η επίμαχη ανταλλαγή ευαίσθητων εμπορικών πληροφοριών, όπως συνέβαινε στην Ιταλία, στο πλαίσιο της Euroitalia, συνιστούσε παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και ότι, ως εκ τούτου, δεν ήταν αναγκαία τα μέτρα διεξαγωγής αποδείξεων τα οποία ζήτησε η αναιρεσείουσα.

120 Κατά συνέπεια, ο έβδομος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

121 Δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους που προβάλλει η αναιρεσείουσα δεν έγινε δεκτός, η αίτησης αναίρεσης είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

122 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναίρεσης είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

123 Το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της παρούσας αναιρετικής διαδικασίας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης.

2) Καταδικάζει τη Mamoli Robinetteria SpA στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)